

UZASADNIENIE

Pozwem z 7 czerwca 2016 r. powód T. M. wniósł przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 12.681,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 9 listopada 2016 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) stanowiącego własność R. D.. Odpowiedzialność za zdarzenie przyjął na siebie pozwany przyznając i wypłacając odszkodowanie w kwocie 3.800,86 zł. Powód nabył od R. D. wierzytelność przysługującą mu od pozwanego z tytułu zdarzenia z 9 listopada 2016 r. Powód wyjaśnił, że zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy, w której określono koszty naprawy na kwotę 15.915,20 zł netto, a kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi różnicę pomiędzy należnym odszkodowaniem a odszkodowaniem przyznanym przez pozwanego powiększoną o 565,80 zł tytułem kosztów oszacowania wartości szkody.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 maja 2017 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Koszalinie uwzględnił powództwo w całości.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że powództwo jest nieuzasadnione oraz wskazał, że konieczne jest ustalenie, czy poszkodowany naprawił uszkodzony pojazd oraz za jaką kwotę, bowiem niedopuszczalna jest sytuacja, by ubezpieczyciel wypłacił tytułem odszkodowania kwotę wyższą niż faktycznie poniesiona na naprawę pojazdu. Ponadto wyjaśnił, że w kalkulacji przedstawił firmę z którą współpracuje w zakresie naprawy pojazdów a poszkodowany bezpodstawnie nie skorzystał z tej oferty. Pozwany stwierdził również, że nie ma podstaw do uwzględnienia zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii.

Wyrokiem z 6 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda T. M. kwotę 184,42 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote czterdzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 500,00 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych i 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 9 listopada 2016 r. w wyniku kolizji drogowej doszło do uszkodzenia samochodu marki S. o nr rejestracyjnym (...) stanowiącego własność R. D.. Sprawca ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Pozwany sporządził kosztorys naprawy pojazdu w którym wskazano, iż naprawa wyniesie 3.800,86 zł. Decyzją z dnia 27 grudnia 2016 r. Ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu powyższą kwotę tytułem odszkodowania za szkodę częściową.

Dnia 20 lutego 2017 r. poszkodowany R. D. zawarł umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przeniósł na rzecz powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania z OC sprawcy wypadku za szkodę rzeczową na pojeździe marki S. o nr rej. (...) powstałą jako bezpośredni skutek zdarzenia z dnia 9 listopada 2016 r.

Nabywca wierzytelności T. M. zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy, w której określono koszty naprawy na kwotę 15.915,20 zł. Rzeczoznawca wystawił fakturę VAT za wykonanie kalkulacji naprawy pojazdu na kwotę 565,80 zł brutto.

R. D. w dniu 12 listopada 2016 r. dokonał zakupu m.in. reflektora głównego, prawego, lewego, halogenu prawego, lewego, zderzaka przedniego, wsporników halogenu na łączną kwotę 1596,54 złotych brutto.

Biegły sądowy z zakresu mechaniki samochodowej, ruchu drogowego wyceny pojazdów i kosztów naprawy inż. J. P., po dokonaniu oględzin, ustalił koszt naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) przywracający jego stan do stanu sprzed kolizji z dnia 9 listopada 2016 r. na kwotę 3.985,28 zł. Biegły ustalił, iż naprawy dokonał poszkodowany w tydzień po kolizji. Koszt zakupu wszystkich części, biegły przyjął zgodnie z przedstawionymi fakturami przez

poszkodowanego. Do kalkulacji przyjął koszt stawki za roboczogodzinę w wysokości 100,00 zł za prace blacharskie, mechaniczne i 110 złotych za prace lakiernicze.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda mające podstawę materialnoprawną w art. 822 k.c. zasługuje na uwzględnienie w minimalnym zakresie. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem powodującym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, nie doprowadzając jednocześnie do wzbogacenia poszkodowanego, gdyż odszkodowanie należy się w granicach normalnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 k.c.).

Sąd I instancji wskazał, że pozwany zakład ubezpieczeń przyjął swoją odpowiedzialność za zaistniałą szkodę. Bezsporne w sprawie jest, iż w pojeździe poszkodowanego wystąpiła szkoda. Spór dotyczył zakresu uszkodzeń pojazdu, które pozostają w związku przyczynowo - skutkowym ze zdarzeniem drogowym, jakie miało miejsce 9 listopada 2016r. oraz kosztów naprawy. W tej sytuacji Sąd Rejonowy, celem ustalenia zakresu uszkodzeń powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 9 listopada 2016 r. oraz ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu, przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej.

Biegły sądowy J. P. ustalił, że zakres uszkodzeń samochodu S. ustalony zarówno w kalkulacji sporządzonej przez pozwanego jak w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda pokrywa się i jest w zasadzie identyczny. Po oględzinach samochodu marki S. biegły ustalił przedstawiając dokumentację fotograficzną, iż pojazd ten jest powtórnie uszkodzony i są to uszkodzenia inne niż stwierdzono po kolizji z 9 listopada 2016 r. Biegły dokonał kalkulacji kosztów przywrócenia naprawy w dwóch wariantach. Pierwsza kalkulacja została sporządzona przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł, za prace blacharskie, mechaniczne i 110 złotych za prace lakiernicze. Takie stawki, jak wskazał biegły, przyjmuje się przy kosztorysowych rozliczeniach napraw samochodów ciężarowych. Ceny części, przy tej kalkulacji zostały przyjęte przez sporządzającego opinię, jako nowe typu O. Łączny koszt przy tej kalkulacji wyniósł 15.915,20 złotych.

Druga kalkulacja sporządzona przez biegłego opiewała na kwotę 3.985,28 złotych. Był to koszt faktycznie przeprowadzonej naprawy samochodu S., przy użyciu do naprawy zamienników nowych części oryginalnych, które faktycznie zakupił poszkodowany. Koszt roboczogodziny biegły rozliczył przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę za prace blacharskie, mechaniczne 100 zł, zaś za prace lakiernicze 110 złotych. Zdaniem biegłego naprawa przeprowadzona przez poszkodowanego R. D., przywróciła sprawność techniczną i samochód był normalnie eksploatowany, gdyż przejechał 88332 km.

Świadek R. D. stwierdził, iż sam dokonał naprawy samochodu w tygodniu następującym po zdarzeniu. Części niezbędne do naprawy zakupywał w serwisie (...) w P., bądź w innych sklepach pobocznych na terenie P.. Świadek stwierdził, iż wszystkie faktury przedłożył swojej księgowej. Stwierdził iż faktycznie części kosztowały go 13.600 zł, niemniej jednak na potrzeby niniejszej sprawy przedłożył jedną fakturę o której mowa powyżej. Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne ale tylko w części dotyczącej tego, że dokonał sam tej naprawy, natomiast zdaniem Sądu nie polegają na prawdzie twierdzenia świadka o koszcie zakupu części uszkodzonego samochodu na kwotę 13.600 zł albowiem świadek był zobowiązany do przedłożenia tych faktur przy oględzinach i wówczas nie podnosił, iż nie są to wszystkie faktury wystawione przy zakupie części zamiennych niezbędnych do naprawy pojazdu.

Zdaniem Sądu Rejonowego, wbrew oświadczeniu przedłożonemu do akt sprawy przez poszkodowanego R. D., iż wypłacona dotychczas kwota odszkodowania była nie wystarczająca na naprawę pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi, biegły stwierdził iż naprawa przeprowadzona po kolizji, przywróciła stan pojazdu sprzed kolizji o czym świadczy fakt normalnej eksploatacji przedmiotowego samochodu.

Powód po otrzymaniu opinii nie wniósł do niej żadnych zastrzeżeń, żądał zasądzenia odszkodowania według wariantu przedstawionego przez biegłego uwzględniającego ceny oryginalnych części zamiennych, czyli kwotę 12.915,20 złotych. Natomiast pozwany wniósł o rozliczenie szkody według wartości rzeczywiście poniesionych kosztów

przez poszkodowanego, gdyż tak przeprowadzona naprawa przywróciła stan samochodu sprzed kolizji. Wobec zastrzeżeń pozwanego, biegły na rozprawie w dniu 5 czerwca 2018r. biegły podtrzymał wnioski opinii pisemnej. Wyjaśnił, iż uszkodzenia którym uległ pojazd w trakcie kolizji 9.11.2016r. nie były uszkodzeniami dużymi, zaś koszt roboczogodziny winno liczyć się tak jak przyjął 100 zł i 110 złotych, mimo tego, że poszkodowany wykonał tą pracę. Stawki za roboczogodzinę w serwisach wahają się w granicach od 150 zł do 200 złotych.

Sąd Rejonowy podzielił wniosek biegłego, iż szkoda w niniejszej sprawie wyniosła 3.985,28 złotych. Możliwość przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu używalności, takiego jak przed wyrządzeniem szkody, nie uzasadnia, ani w przypadku szkód w samochodach, ani w przypadku szkód w innych przedmiotach, objęcia odszkodowaniem kosztów naprawy w zakresie zwiększającym majątek poszkodowanego. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2017 r. II CSK 857/16, Sąd Rejonowy stwierdził, że pokrycie pełnych kosztów przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu używalności, takiego jak przed wyrządzeniem szkody, bez względu na stopień zużycia tego przedmiotu i zastosowanie przy naprawie nowych elementów, jest w świetle art. 361 § 2 i art. 363 § 1 KC uzasadnione tylko wtedy, gdy naprawa nie prowadzi do zwiększenia majątku poszkodowanego.

Sąd I instancji przyjął przedstawioną opinię biegłego za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie jest ona miarodajna, wnioski w niej wysnute są logiczne i właściwe, a jej uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonywujące. Z treści sporządzonej opinii jednoznacznie wynika, iż naprawy wykonane przez poszkodowanego były prawidłowe. Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen. Opinia sporządzona w niniejszej sprawie jest – w ocenie Sądu – wnikliwa i wyczerpująca, logiczna i spójna, a wnioski w niej zawarte prawidłowo uzasadnione. Biegły w sposób wyczerpujący i przekonywujący wskazał dlaczego wydał opinię powyższej treści, a Sąd nie widzi jakichkolwiek podstaw do podważenia wyprowadzonych przez specjalistę wniosków.

Mając na uwadze, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił jedynie kwotę 3.800,86 zł, zaś koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku opiewa na kwotę 3.985,28 zł, Sąd Rejonowy uznał, że do zapłaty pozostaje kwota 184,42 zł.

Powództwo podlegało oddaleniu, co do roszczenia związanego z kosztami naprawy auta oraz co do żądania zasądzenia kosztów przed sądowej opinii rzeczoznawcy w kwocie 565,80 zł. W tym zakresie Sąd Rejonowy wyjaśnił, że co do samej zasady nie budzi wątpliwości teza, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. Uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04). W okolicznościach niniejszej sprawy należy jednak zauważyć, że koszty ekspertyzy powód poniósł już po zakończeniu postępowania likwidacyjnego i wypłacie przez pozwanego odszkodowania. Decyzja o wypłacie odszkodowania została wydana 27 grudnia 2016 r., a wycena kosztów naprawy pojazdu została zlecona 8 marca 2017 r., jak również po dokonanej naprawie pojazdu przez poszkodowanego.

Sąd uznał zatem, że prywatna opinia rzeczoznawcy nie została w żaden sposób wykorzystana w toku postępowania likwidacyjnego. Powód nie miał przy tym wątpliwości, że na etapie postępowania sądowego tego rodzaju ekspertyza nie jest w żadnym razie wiążąca dla sądu, wobec czego, już w pozwie domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego co do ustalenia kosztów naprawy auta. Ekspertyza rzeczoznawcy posłużyła więc powodowi najprawdopodobniej jedynie po to, aby określić wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Nie był to, w ocenie Sądu, koszt niezbędny z punktu widzenia interesów poszkodowanego, wykraczał poza zakres normalnego związku przyczynowego wynikającego ze zdarzenia polegającego na uszkodzeniu auta. W takiej sytuacji brak podstaw, aby przyznać powodowi prawo do odszkodowania w zakresie zwrotu kosztu tejże ekspertyzy, albowiem nie została ona zlecona i wykorzystana w sposób, który uzasadniałby odpowiedzialność pozwanego (art. 822 w zw. z 361 i 362 k.c.).

Na marginesie Sąd Rejonowy zaznaczył, iż szkoda winna być liczona netto, gdyż poszkodowanym był (...) R. T. (...). Nadto wskazał, że nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego, iż poszkodowany nie skorzystał z możliwości organizacji naprawy pojazdu w sieci warsztatów współpracujących z ubezpieczycielem albowiem poszkodowany samodzielnie dokonał naprawy.

Wobec powyższych rozważań, Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w niewielkiej kwocie i oddalił w pozostałej części jako niezasadne w świetle opinii biegłego, jednocześnie orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód i w wywiezionej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na rozstrzygnięcie, tj., obrazę przepisu art. 233 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy w sprzeczności z materiałami dowodowymi zebranymi w toku postępowania, a w szczególności w sprzeczności z opinią biegłego sądowego.
2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu w oparciu o treść zeznań poszkodowanego, że kwota wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania przez pozwaną wystarczyła do przywrócenia stanu sprzed szkody w pojeździe poszkodowanego.
3. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 363 § 1 kc poprzez przyjęcie przez Sąd, że naprawienie szkody jest uzależnione od tego, czy poszkodowany ją naprawił i w jaki sposób, podczas gdy obowiązek odszkodowawczy nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany rzecz naprawił, czy nie.
4. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż koszt sporządzenia prywatnej opinii w kwocie 565, 80 PLN nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o:

1. Zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I. poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 12.680, 14 PLN wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:
 - a. 12.114, 34 PLN od dnia 11 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty - tytułem zaniżonego odszkodowania za szkodę na pojeździe,
 - b. 565, 80 PLN wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów opinii prywatnej
2. Zmianę pkt III. poprzez zasądzenie na rzecz powoda całości kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji
3. Zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że Sąd Rejonowy w Koszalinie, oddalił powództwo z uwagi na błędne uznanie, w oparciu o treść zeznań poszkodowanego, a także błędną interpretację opinii biegłego, że kwota wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania przez pozwaną wystarczyła do naprawienia szkody w pojeździe poszkodowanego, tj. przywróciła stan pojazdu sprzed szkody. Jednak poszkodowany wyraźnie wskazał, iż dokonał naprawy pojazdu we własnym zakresie, natomiast biegły wskazał, że kwota wypłacona przez pozwaną pozwoliła przywrócić pojazd pod względem technicznym. Należy więc wyraźnie oddzielić dwie rzeczy, o czym Sąd I instancji zdaje się zapomnieć. Pozwana powinna wypłacić odszkodowanie odpowiadające kosztowi przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. S. pojazdu w ujęciu technologicznym, a nie estetycznym. Pojazd poszkodowanego został naprawiony za około 13.000 PLN jak wskazał poszkodowany. Ponadto wbrew twierdzeniom Sądu nie można uzależniać wysokości odszkodowania od przedłożenia faktur za naprawę pojazdu. Żaden przepis prawa nie zakłada na osobę fizyczną czy prawną kompletowania dokumentacji w przypadku naprawy pojazdu, zatem nie jest dopuszczalne wyciąganie negatywnych konsekwencji dla osób które takiego zobowiązania Sadu nie wykonały.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Sąd odwoławczy rozpoznaje ponownie merytorycznie materiał dowodowy i dokonuje jego samodzielnej oceny prawnej, w granicach określonych wniesioną apelacją, co wynika z dyspozycji art. 378 §1 k.p.c. Wyrok drugiej instancji musi opierać się na własnych ustaleniach faktycznych i prawnych sądu odwoławczego. W pierwszej kolejności określenia wymaga więc podstawa faktyczna żądania, ponieważ dopiero po jej ustaleniu możliwe jest odniesienie się do podstawy prawnej. Wstępnie należy wskazać iż Sąd Okręgowy uznaje za prawidłowe poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne co do kolizji drogowej, z których powód wywodził odpowiedzialność pozwanej, przeprowadzenia naprawy przez poszkodowanego uszkodzonego pojazdu oraz zawarcia przez powoda z poszkodowanym umowy przelewu wierzytelności, na podstawie, których powód nabył wierzytelności z tytułu odszkodowania w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela. Ustalenia te Sąd odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ponownego ich przytaczania.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, w sposób adekwatny do wniosków stron, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie stosownie do treści art. 233 §1 k.p.c. Sąd, na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego poczynił także prawidłowe rozważania prawne. Zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sąd II instancji w pełni podziela i przyjmuje za własne, bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Nie budzi także wątpliwości dokonana przez Sąd Rejonowy ocena materialnoprawna roszczenia, jako roszczenia nabywcy wierzytelności poszkodowanego względem ubezpieczyciela sprawy szkody o zapłatę, w reżimie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, tj. opartego na art. 822 k.c.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie albowiem w świetle opinii biegłego sądowego, która stanowiła podstawę ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, koszt faktycznie przeprowadzonej naprawy samochodu S. przy użyciu do naprawy nowych zamienników części oryginalnych wyniósł kwotę 3.9885,28 zł, a tak przeprowadzona naprawa przywróciła sprawność techniczną i samochód był normalnie eksploatowany przez okres około 14 m-cy oraz przejechał ponad 88.000 km.

Mając na uwadze, że samochód w dacie kolizji był już eksploatowany przez około 15 lat, jak słusznie wskazał biegły sądowy, nieuzasadnionym było przyjęcie, że naprawa wymagała części nowych oryginalnych O, co podwyższyłoby koszt naprawy do kwoty 15.915,20 zł netto.

Apelujący w żaden sposób nie podważył rzetelności i wiarygodności sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego sądowego. Co więcej nie zakwestionował w toku procesu przed Sądem I instancji wniosków zawartych w opinii. Brak jest również podstaw do twierdzenia aby poszkodowany wydatkował na naprawę pojazdu kwotę 13.600 zł. Jak słusznie zauważył pozwany, poszkodowany jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnych usług księgowych. Występując w niniejszym procesie w charakterze świadka poszkodowany zeznał, że wszystkie faktury przedłożył księgowej. Tymczasem do akt sprawy została złożona przez poszkodowanego tylko jedna faktura dotycząca zakupu części do naprawy samochodu na łączną kwotę 1.596,54 zł brutto.

W świetle opinii biegłego oraz zeznań poszkodowanego nie popartych fakturami świadczącymi o dokonaniu zakupu części do naprawy samochodu na kwotę 13.600 zł brak jest podstaw do uznania, że dokonana naprawa tyle kosztowała.

Zgodzić się w tym miejscu należy z zarzutem apelującego, że nie można uzależnić wypłaty odszkodowania od przedłożenia faktur za naprawę pojazdu i z tego względu, w celu ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy, został przeprowadzony dowód z opinii biegłego, która stała się podstawą do ustalenia wysokości poniesionej szkody.

Wbrew stanowisku apelującego, brak jest podstaw do stwierdzenia, że dokonana przez poszkodowanego naprawa pojazdu została powierzona osobie, która naprawę wykonała wprawdzie tanim sposobem ale za to wadliwie, powiększając zakres doznanego przez nią uszczerbku majątkowego. Z opinii biegłego przeprowadzonej również na tę okoliczność jednoznacznie wynika, że samochód po naprawie był sprawny technicznie i normalnie eksploatowany. Za zastosowaniem drugiego wariantu kosztów naprawy przemawiał między innymi fakt, że samochód w dacie kolizji był już 15 lat eksploatowany, a w tym przypadku zastosowanie nowych zamienników części oryginalnych nie doprowadziło do obniżenia wartości pojazdu.

Nie budzi wątpliwości zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, że szkoda nie powinna być źródłem wzbogacenia, zaś obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do ograniczenia rozmiarów szkody. Niemniej nie można marginalizować okoliczności, czy poszkodowany w konkretnych okolicznościach dokonał naprawy oraz jaki poniósł z tego tytułu koszt (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 22 lutego 2007 r. I ACa 1179/06). Co więcej odszkodowanie ubezpieczeniowe nigdy nie może przewyższać rzeczywistej, tj. wykazanej co do wysokości, szkody powstałej w ubezpieczonym mieniu, gdyż w przeciwnym razie byłoby to bezpodstawne wzbogacenie ubezpieczającego, co sprzeciwiałoby się istocie i celowi ubezpieczeń majątkowych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1997 r. II CKN 534/97).

Sąd Rejonowy zatem zasadnie zasądził kwotę 184,42 zł stanowiącą różnicę pomiędzy ustalonym przez biegłego kosztem naprawy w wariantcie drugim w kwocie 3985,28 zł, a wypłaconą poszkodowanemu przez pozwanego tytułem odszkodowania kwotą 3.800,86 zł.

Podzielić należy również stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie braku uwzględnienia kosztu sporządzenia prywatnej opinii w wysokości 565,80 zł. Koszt ten nie ma adekwatnego związku z poniesioną szkodą ponadto został poniesiony przez nabywcę wiarygodności już po zawarciu umowy cesji z poszkodowanym. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji przez D. R. nie stanowił normalnego następstwa szkody z 9 listopada 2016 r., a w konsekwencji powód nie może się domagać jego zwrotu. Trzeba mieć na uwadze, że zlecenie wykonania kalkulacji nastąpiło 8 marca 2017 r., zaś naprawa uszkodzonego pojazdu została zakończona jeszcze przed tą datą (faktura za wykonane naprawy datowana jest na 9 marca 2017 r.). W tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, że zlecenie kalkulacji przez cesjonariusza roszczeń względem pozwanego było konieczne – skoro poszkodowany sam naprawił pojazd i koszty tej naprawy były możliwe do zweryfikowania. (...) opinia nie była w żaden sposób wykorzystana w toku procesu, a w pozwie został zawarty wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, co świadczy o wątpliwości samego powoda, co do wartości dowodowej przedstawionej opinii prywatnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego, kwotę 1.800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu z dnia wniesienia apelacji.

SSO Agnieszka Woźniak SSO Patrycja Baranowska SSR del. Monika Rzepiejewska

Sygn. akt VIII Ga 492/18

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

(...)
(...)
(...)
(...)
(...)
(...).
(...)
(...)
(...)
(...)